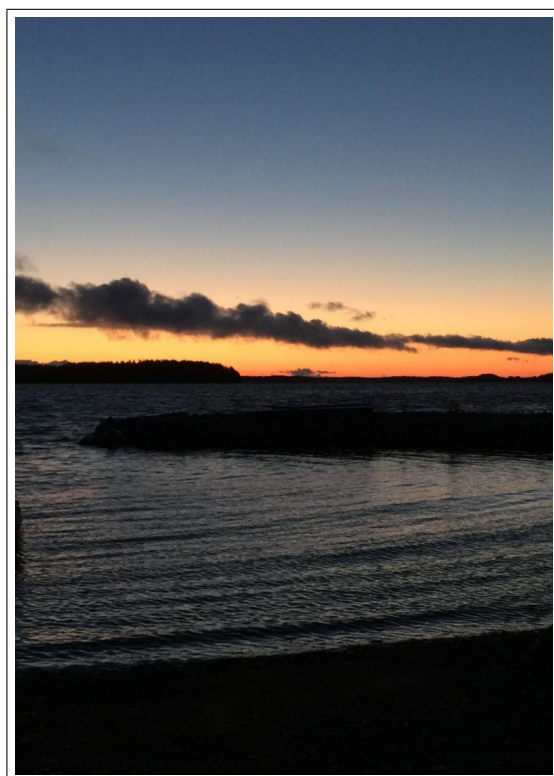

Non Solum

Lokakuu 2014

Sisällysluettelo

Pääkirjoitus: Positiivisuuden pieniä tekoja	3
Pääministerin vierailu Kuopion klassillisella lukiolla	4
Aikataulutettua porhallusta läpi arjen	9
Terveisiä Ranskasta – Vaihtari Emma Roposen haastattelu	12
Viimeinen lehti elämääni	16
Omaa polkua etsimässä	17
Riikan omenapiirakka	20
Salsassa eka, salilla vika	21
Pieni sienitesti	22
Musiikkia, runoja ja joulukortteja Klassikanpäivänä	23
Digipajan tuotoksia Klassikanpäivänä	25
Klassikanpäivän tunnelmia	26
Lukijakysely	33

Pääkirjoitus: Positiivisuuden pieniä tekoja

Viime aikoina on uutisten otsikoissa ollut vahvasti esillä Kuopion Hesburgerissa tapahtunut makkaraperunoista johtunut välikohtaus. Vanhus tiputti ruoka-annoksensa maahan, alkoi itku silmässä siivota jälkiään henkilökunnan naureskellessa. Onneksi kuopiolainen Emma Kokkonen teki sankariteon ja osti miehelle uudet makkaraperunat miehen kiitellessä vuolaasti, halaten ja siunausta toivottaen. Kokkonen kirjoitti tapahtuneesta Facebookiin ja kirjoitus on kerännyt kymmeniätuhansia tykkäyksiä. Hesburgerin makkaraperunat ovatkin olleet Suomen kohutuin pikaruoka-annos viimeisen parin viikon ajan. Kokkonen kertoi, kuinka hyvän tekemisestä tuli loppujen lopuksi iloinen mieli. Myös miehen päivään tuli varmasti aurinkoa Kokkonen auttavan teon seurauksena.

On hämmästyttävää, kuinka jotkut nauravat toisten epäonnelle, onneksi kuitenkin löytyy niitä upeita, auttavia ihmisiä, jotka tekevät päivistä hieman parempia. Juurikin Sinä voit olla tuo ihminen. On kumma, kuinka jo pieni kehu tai hyvä teko päivässä saa paremmalle tuulelle. Ehkä voisit kantaa naapurissasi asuvan vanhuksen ruokakassit tai auttaa kiireistä perheenisää haravoinnissa. Hyvien tekojen ei tarvitse olla isoja. Pidä ovea auki kaverille kouluun tullessasi. Kaupassa voi kehua myyjän kivaa hiustyyliä, vastaan tulijalle hymyileminen piristää niin vastaan tulevan kuin hymyilijänkin päivää. Hymy onkin valtavan tärkeä taistelussa syksyn synkkyyttä vastaan.

Positiivisuutta ja ystävällisyyttä ei voi liikaa korostaa. Niinkin simppele sana, kuin ”kiitos”, saa jo aikaan muutoksen. Kiitä ruokalan henkilökuntaa koulussa, tai vaikkapa isäsi hänen siivotessa huoneesi. Jokainen pieni kehukin saa hyvälle tuulelle. Ystävälle voi sanoa muutaman mukavan sanan kiireen keskellä. Jokainen kehu piristää myös kehuja sekä jokainen kaunis hymy tuo hieman lisää iloa arkeen.

Synkät syksyiset päivät tarvitsevat valonpilkahduksia, joita jokaisella on mahdollisuus edesauttaa. Joten hyvät klassikkalaiset, oteetaan tavoite ja koitetaan tehdä edes jonkun ihmisen päivästä parempi, ehkä pieneksi, mutta kuitenkin niin merkittäväksi hetkeksi.

Ihanaa syksyä kaikille!

Annu Pelkonen

Pääministerin vierailu Kuopion klassillisella lukiolla

3.11.2014, Julia Pakarinen 11D

Stubbin matkassa

Oppilailla on varmasti lukioon tullessaan monenlaisia ennakko-odotuksia koulunkäynnistä, perinteistä ja opiskelusta. Voin kuitenkin panna vaikka pääni pantiksi siitä, että pääministerin tapaaminen koulun salissa ei tullut kovin monelle mieleen!

Kuva 1: Pääministeri Alex Stubb otti Selfien koko salista.

Pääsin tarkkailemaan toimittajan ominaisuudessa tapahtuman valmisteluja: tavallisesti hikinen jumppasali oli laitettu juhlallisen näköiseksi aina suomenlippua, paneelipöytää, puhujanpöytä ja ruukkukasveja myöten. Kameratehtäviä ajoissa täysvalmiuteen tämän erikoisen tapahtuman tallentamiseksi.

<https://kurssi.tv/permalink/v1251775b057bl0iibtq/>

Ilmassa väreili alusta alkaen innostunut ja jännittynyt tunnelma, kun kaikki odottivat maestron saapumista. Rehtori aloitti tapah-

tuman kertomalla ministerijoukoille ja kansanedustajille hieman Klassikan historiasta ja perinteistä. Sitten juhlallisesti ja asianmukaisesti pukeutuneet juontajat kutsuivat pääministerin lavalle.

Kun hän viimeinkin astui esiin, oli kuin oppilaiden kovaääninen puheensorina olisi vaimennettu volyyminapista painamalla. Tunnelma muuttui äkkiä todella juhlalliseksi ja hartaaksi. Yhtenä Klassikan konkareista voin yllpeänä todeta, etten ollut kokenut sellaista koskaan aiemmin näiden neljän vuoden aikana, mikä sanoo todella jo jotain.

Keho ja mieli kuntoon Klassikkalainen

Yleinen ja kliseinen mielikuva virallisesta ja tietyn kaavan mukaan puhuvasta poliitikosta haihtui tyystin pääministerin aloittaessa puheensa. Hän kertoo leppoisasti ja humoristisesti muistojaan opiskelua ajoistaan ja ot-

ti alusta alkaen kontaktia yleisöön. Koke-
mus oppilaiden kanssa juttelusta paistaa sel-
keästi läpi: onhan tämä hänen 216:ta kou-
luerailunsa! Hän selkeästi tietää historiam-
me Kuopion ainoana urheilulukiona, sillä hän
korostaa erityisesti kehon ja mielen yhteyttä,
ja siihen liittyviä elämäntapoja, kuten lepoa,
säännöllistä ja monipuolista ruokailua, sekä
motivoivaa liikuntaa. Hänen neuvonsa eivät
kuitenkaan ole kuin suoraan elämäntapaop-
paasta, sillä hän kehottaa säännöllisen puur-
tamisen sijaan tekemään sitä, mikä tuntuu
hyvältä kehossa ja huomioimaan yleisiä hy-
vän olon tuntemuksia.

Stubbin omien kokemusten mukaan oppilai-
den täytyisi välttää kyynistymistä ja tavoitel-
la vilpittömyyttä oppimisen halua ulkoa opettelu-
n sijaan. Jokainen päivä on hänen mukaansa ti-
laisuus oppia uusia asioita, eikä sitä pidä pi-
tää itsestäänselvyytenä.

Myös oppilaiden ääni saatiin kuuluviin,
kun seitsemän ykkös- ja kakkosluokkalaisista
koostuvaa panelistia pääsivät esittämään
mieltään askarruttavia kysymyksiä itse pää-
ministerille. Jottei homma olisi mennyt heti
liian vakavaksi, panelistit puhuivat kielillä ja
aloittivat kevyistä aiheista, kuten Stubbin lii-
kuntaharrastuksista, sekä kokoomuslaisten ja
savolaisten yhtäläisyyksistä.

On ilahduttavaa, miten mukava ja lämmin il-
mapiiri salissa oli tietynlaisesta virallisuudesta
huolimatta. Yleisöstä kuuluu monia naurun-
pyrskähdyksiä pääministerin vastaillessa ky-
symyksiin selkeästi ja asiaankuuluvalla – ja
tietysti savolaisille sopivalla – kielellä.

Monet opiskelijat pohtivat paljon tiettyjen
oppiaineiden tärkeyttä ja hyödynnettävyyttä
jokapäiväisessä elämässä. Kun asiaa kysyttiin
maestrolta, vastaus tuli kuin apteekin hyllyl-
tä: "Kun minä olin kouluikäinen, nykyajan va-
linnanvapautta ei ollut, mikä oli ehkä hyvä
kaltaiselleni opiskelijalle. Muuttaessani jen-
keihin tilanne oli aivan toinen ja innostuin to-
sissani opiskelusta", Stubb kertoi. "Mielestä-
ni liikuntaa pitäisi ehdottomasti lisätä, mutta
se ei missään nimessä tarkoita tossuilla hip-
suttelua liikuntasalissa, vaan pikemminkin ai-
emmin mainitsemaani kehon ja mielen yhtey-
den säilyttämistä. Esimerkin näyttäminen ja
tuen antaminen on tärkeää", hän muistuttaa.
"Lisäksi filosofian lisääminen kouluissa olisi
hyvä asia, koska se on pohjimmiltaan ajat-
telun perusta. Vieraiden kielten täytyisi myös
yleistyä, pelkkä enkku ei riitä." Häneltä itsel-
tään taipuvat englannin ja äidinkielen lisäksi
ranska ja saksa. Hän kertoo joutuvansa käyt-
tämään kieliä muun muassa EU:n huippuko-
kouksissa ja antaessaan haastatteluja saksan
kielellä. Loppukaneetiksi hän heittää Savon
kielen opiskelun ja saa koko salin purskahta-
maan nauruun.

Panelistien tärkeäksi puheenaiheeksi nousi
myös nuorten työnsaannin helpottuminen.
Pääministerillä on tähän pari ratkaisumallia:
"Kannatan ehdottomasti kesätöitä. Itse sain
kokemusta niistä hampurilaisbaarissa. Myös
Saksassa yleistynyt käytäntö, oppisopimuk-
set, olisivat hyviä vaihtoehtoja." Stubb kertoo
epäilevänsä, että meidän ikästemme nuorten
kohtalona on mennä aikaisemmin töihin ja
työskennellä pidempään. "Tavoitteena on et-

siä tietynlaista joustavuutta”, hän mainitsee. ”Olisi hienoa, jos pystyisimme löytämään jonkinlaisen välimuodon työttömyyden ja työllisyyden väliltä.”

Kuumottako Ebola Pääministeri Alex Stubb?

Myös uutisissa paljon läpikäyty Ebola-virus nousee keskustelun aiheeksi. Miinuspuoliksi Stubb nimeää sen, että maiden talous kärsii matkustuksen vähentymisen takia. Silti hän onnistuu löytämään tilanteesta hopeareunuksen, sillä teknologian kehitys ja keinojen sairauden tunnistamiseen lisääntyneen.

Ei liene yllättävää, että paljon kiistelyä aiheuttanut Nato-jäsenyys yltää myös tähän keskusteluun. Stubb muistuttaa, että mahdollisesta tulevaisuuden Nato-jäsenyydestä huolimatta Suomi ei joutuisi luopumaan asepalveluksesta eikä tunkemaan nokkaansa nokkaansa Suomen arvoja vastustaviin paikkoihin. ”Tällä hetkellä Natoon liittyminen ei ole ajankohtaista, mutta en lähtisi myöskään polttamaan siltoja takanani Naton vuoksi. Kaikki vaihtoehdot täytyy pitää auki”, hän toteaa painokkaasti.

Unelmoikaa

Korkeasta virastaan huolimatta pääministeri tuntuu suhtautuvan uraansa hyvin luonnollisesta näkökulmasta. ”Nuorempana olin nähnyt poliitikkoja vain tv:stä. Halusin silloin tutkijaksi. Myöhemmin etenin virkamieheksi ja lopulta muiden kannustuksesta ulkoministeriksi. Poliitikon uraa ei siis oikeastaan voi suunnitella”, hän kuvailee. Sitten hän sanoo puhetuokionsa, ainakin omasta mielestäni, mieleenpainuvimman asian: ”Unelmoikaa, hyödyntäkää omia lahjojanne, älkääkä antako kenenkään asettaa itseänne tiettyyn muotiin.” Siinäpä vasta tykkäämisen arvoinen to-

teamus!

Lähietäisyydeltä katsottuna hän vaikuttaa todella maanläheiseltä tyypiltä: hän ei esimerkiksi seuraa itseään kirjoitettuja juttuja sosiaalisesta mediasta tai lehdistä. ”Julisuuden tahti on ehdottomasti kiihtynyt viime vuosina. Aikoinaan seurasin itseäni aktiivisestikin, mutta lopulta huomasin, etten enää tunnistanut itseäni. Silloin tein päätöksen olla seuraamatta itseäni liittyviä julkaisuja. Jos siihen lähtee liikaa mukaan, pää menee aika tavalla sekaisin”, hän kertoo kokemuksistaan.

Aika alkaa pikku hiljaa loppua, mutta panelistit ottavat vielä puheeksi Stubbin aktiivisen Twitter-päivittämisen. Pääministeri itse ei näe sitä millään tavalla negatiivisena asiana.

”En ymmärrä ihmisiä, jotka moittivat lapsiaan vähästä kommunikoinnista. Sosiaalinen mediahan juuri on yksi sen muoto, hieman erilainen vain. Näen sen osana elämää ja kivana tapana ilmaista ajatuksia. Se myös kannustaa avoimuuteen.” Historiallisen paneelin lopuksi maestrolle ojennetaan koko koulun puolesta Klassikan oma historiikki, selfietikku ja uniikki Klassikka-pinssi.

Lopuksi, kuin sanomaansa korostaakseen, pääministeri haluaa räpsäistä selfieitä klassik-

kalaisista, tapahtuman osaan ottajista ja itsestään – Stubbimainen hymy huulillaan, tietenkin.

En ymmärrä ihmisiä, jotka moittivat lapsiaan vähästä kommunikoinnista. Sosiaalinen mediahan juuri on yksi sen muoto, hieman erilainen vain. Näen sen osana elämää ja kivana tapana ilmaista ajatuksia. Se myös kannustaa avoimuuteen

Julia Pakarinen 11D

Aikataulutettua porhallusta läpi arjen

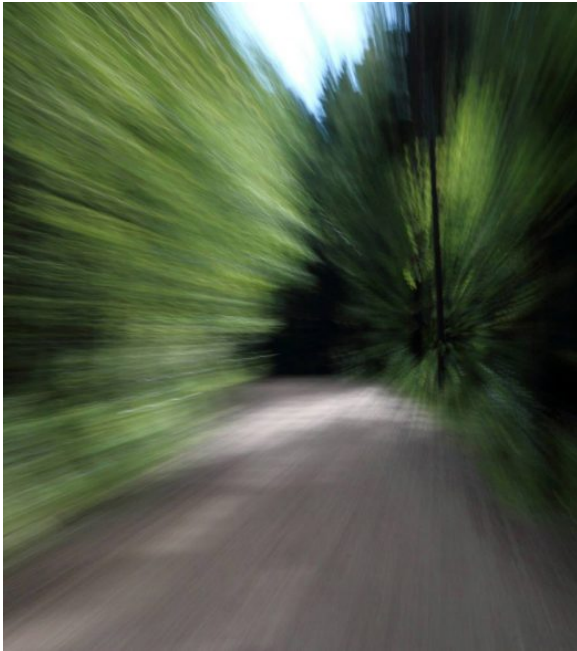
Vuosi sitten lääkäri totesi akillesjanteeni tulehtuneen. Hän määräsi minulle kuukauden liikuntakiellon ja syksyn kisat tulisi jättää väliin. Kyse tuntui olevan kenties jopa loppuelämäni juoksulenkeistä ja treeneistä. Myönnän, että hetkeksi minun täytyi oikeasti pysähtyä miettimään. Pitäisinkö kuukauden liikuntatauon ja jättäisin muutamien kisat väliin vai treenaisin nyt, enkä juoksisi ehkä enää koskaan? Vaikka alkusyksy tuntui maailmanlopulta liikuntakiellon kulumista odotellessa, avautui siinä monta asiaa. En toivonut mitään muuta kuin että saisin pyöräillä kouluun ja puuskuttaa väsyneenä lenkkipolulla. Pakkopysähdys sai minut ajattelemaan.

Suoritusyhteiskunnassa yhä useampi porhalltaa tarkasti aikataulutetusta tehtävästä toiseen – pysähtymättä miettimään, miten arvokasta tasapaksu arki itse asiassa on. Tavallinen arki on nykyisin aliarvostettua. Kaiken tulisi olla erikoista, ainutlaatuista ja yllättävää aina aamumuroista lenkkikenkiin. Suomalaisen arkipäivistä on tullut vain selviytymistä päivästä toiseen ja ainoa valopilkku tulevaisuudessa on muutaman kuukauden päässä oleva lomaviikko. Lomien mukavuutta kieltää tuskin kukaan, mutta ne ovat vain mansikoita kakun päällä.

Jos oma arki ei miellytä, kannattaa pysähtyä hetkeksi. Suurin osa elämästämme on vain sitä perusarkea. Jokaisen täytyisi muokata arjestaan itselle mieluisa ja lisätä positiivisia juttuja sekä vähentää mahdollisuuksien mukaan stressaavia tekijöitä. Tärkeintä olisi löytää arkeen itselle tärkeimmät asiat. Kevennä kuormaa, karsi menoja ja tehtäviä sekä anna itsellesi myös omaa aikaa rentoutumiseen. Hyvänä esimerkkinä tästä voidaan pitää ym-

päristöministeri Paula Lehtomäen kieltäytymistä Keskustan puheenjohtajakisasta oman perheen vuoksi (MTV 16.1.2014). ”Ei se ollut suuri yllätys, etenkin kun hän kertoi perustelut ratkaisunsa. Kun omassa elämässä puntaroi perhettä, kotia ja pieniä lapsia, niin silloin tällainen arvovalinta on ainoa oikea ratkaisu”, totesi eduskunnan varapuhemies Seppo Kääriäinen MTV:n uutisille kuullessaan Lehtomäen päätöksestä. Itse saatan lähteä iltakymmeneltä lenkkeilemään tai ryhtyä imuroimaan keskiyön koittaessa, ja ihan vain sen takia, koska tuntuu siltä. Rakastan kokeilla uusia juttuja.

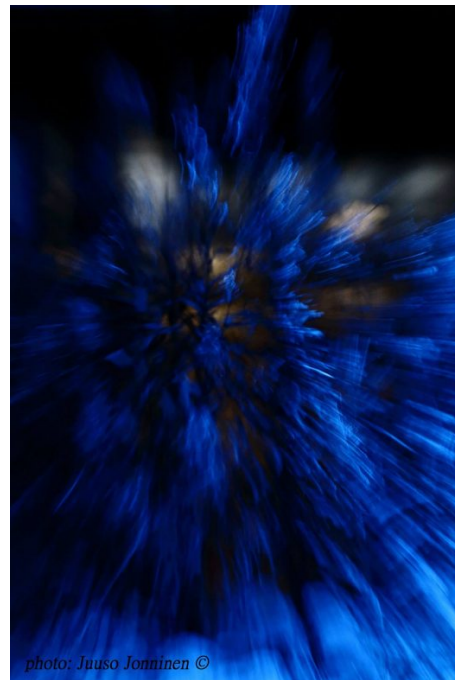
Voi kun saisi vain elää sitä tavallista arkea! Tämän lauseen olen kuullut viime aikoina lukuisilta huulilta. Onko pakko oikeasti odottaa, että isovanhempi joutuu sairaalaan, ennen kuin tajuaa käydä useammin kylässä? Entä jos huomaa arjen ajautuneen pakkosuorittamiseen, eikö olisi helpompi karsia ylimääräisiä menoja kuin odottaa romahduksen saapumista? Arjen arvot ja itselle merkittävimmät asiat ymmärtää vasta, kun elämä pyörittää paikoiltaan.

Nykyään joka puolella kuulee liian paljon negatiivisia huomautuksia. Niin bussissa, kaupan kassajonossa kuin koulun välitunnillakin. "Vitsi tää vesisade pilaa taas mun hiukset." Ei ne hiukset siitä oikeasti pilalle mene. Tällaiset negatiiviset huomautukset tarttuvat helposti ja saavat toisenkin mielialan huononemaan. Negatiivisuus lisää negatiivisuutta. Positiivisuus lisää positiivisuutta. Hymy tarttuu. Ei aina tarvitse valittaa, vaikka se kärpänen sielä katossa pörräisikin tai valittaa suomalaisten kouluruuasta, joka oikeasti on maailman puhtaina ja parasta. Afrikassa puurokin keitetään kuravedestä, jos niitä kaurahiutaleita nyt sattuu olemaan saatavilla. Lisäksi monet meistä hehkuttavat ajanpuutetta, ja suoritettujen tehtävien lista on pitkääkin pidempi. Mitä hienoa siinä on? Itse ihailen enemmän niitä, jotka toteavat loikoilleensa koko viikonlopun perheen kanssa mökillä.

Suomalaisten ihmisten täytyisi saada enemmän nautintoa arjen pienistä asioista ja onnellisuudesta pitäisi osata nauttia enemmän. Olisi ihanaa, jos onnellisten pariskuntien näkeminen lastenvaunujen kanssa saisi hymyn

huulille. Positiivisuus saa meidät nousemaan, kun kaadumme naamallemme mutaan. Oma päiväni piristyy kummasti, jos bussinkuljettaja toivottaa iloisesti hyvät huomenet jokaiselle bussiin nousevalle. Mielestäni tällainen positiivisuus täytyisi saada mukaan suomalaiseen kulttuuriin. Vaikka Suomi World Gallupin positiivisuutta mittaavassa tutkimuksessa sijoittuikin sijalle 36 (Iltalehti 3.6.2014), nykysuomalainen kulttuuri pitää sisällään runsaasti sulkeutuneisuutta, negatiivisuutta ja vain vähän vuorovaikutusta sekä kanssakäymistä uusien ihmisten kanssa. Kadulla vastaantulevaa ventovierastakin voisi moikata, tai edes hymyillä. Nykyään tällaista vain kummasteltaisiin suuresti.

Vaikka arki ei aina ole pelkkää ylämäkeä tai edes tasaista, kannattaa huomioida arjen pienet hetket. Elämän onni koostuu pienistä asioista. Olemme saaneet mielettömän lahjan: elämän. Meillä jokaisella on vastuu siitä, kuinka käytämme tämän meille annettun lahjan. Ihan oikeasti, jokaisesta päivästä löytyy hyvääkin. Kuten Helsingin Sanomien nettiarikkelissa (20.8.2014) todettiin, elämä pitää

sisällään myös ahdistavia asioita. Silloin kannattaa miettiä, voiko niitä muuttaa. Jos ei, tarvitaan hyväksyntää. Joskus siis tarvitaan taitoa hyväksyä asioiden todellisuus, vaikka se pitäisikin sisällään epäonnistumisia. Aina meidän ei ole pakko toimia tunteidemme mu-

kaan, vaan joskus voi antaa periksi. Suomessa suurin osa vuodesta on pimeää aikaa, jossa pienikin valonsäde on tarpeen. Joskus olisi hyvä muistaa itse olla se valonsäde.

Anni Sihvonen

Terveisiä Ranskasta – Vaihtari Emma

Roposen haastattelu

Olen 17-vuotias lukiolainen Klassikasta. Tällä hetkellä olen lukiossa siis toisella luokalla. Vaihtoon lähdin tänne Ranskaan vähän yli kuukausi sitten, eli kaksi viikkoa sen jälkeen, kun kuopiolaisilla oli alkanut koulu. Tämän hetkisen perheeni koti sijaitsee Sucyen-Brie nimisessä kaupungissa, Val-de-Marnen alueella. Matkaa täältä Pariisiin on vain noin 30 minuuttia, ja metrollakin pääsee paikasta riippuen perille 1-1,5 tunnin ajassa. Kotini on ihan kouluni vieressä, joten koulunkin pääsen vaivattomasti parissa minuutissa.

Miten ja mitä kautta päädyit juuri sinne vaihtoon?

Vaihtoon lähdin Rotaryn nuorisovaihdon kautta. Rotarysta olin kuullut aikaisemmin hyvää isäni tuttava kautta. Hakiessani vaihtoon osallistuin 7 muun kuopiolaisen kanssa hakutilaisuuteen, jossa meitä haastateltiin, ja englannin kielen taitomme testattiin. Hakutilaisuudessa saimme myös kertoa, mihin maihin haluaisimme. Top 4 listani sisälsi USA:n, Australian, Ranskan ja Kanadan. En siis päässyt ykkös- enkä kakkostoivemaahan. Tämä selitettiin sillä, että kyseisiin maihin pääsee niin paljon, kuin sieltä tulee vaihdossa. Esimerkiksi USA:sta ei hirveästi ihmisiä Suomeen tule, joten Suomestakaan ei pääse yhtään sen enempää ihmisiä USA:han, kuin mitä sieltä tulee Suomeen.

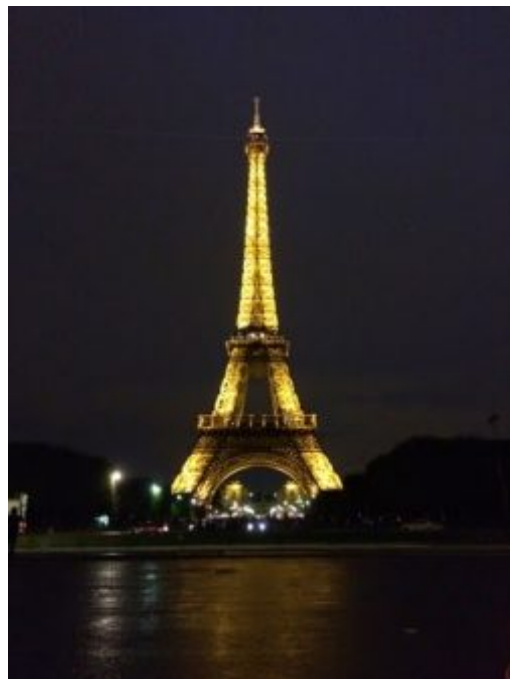
Ranskaankin meitä suomalaisia oli menossa samalla lennolla minun lisäksi vain kaksi muuta, joten oletettavasti suomalaisia vaihtareita ei muutenkaan paljoa Ranskassa ole. Ei siis ainakaan Rotaryn kautta tulleita. Aluksi en ollut kovin innoissani Ranskaan lähdös-

tä, koska olen halunnut aina päästä Amerikkaan asumaan. Pikku hiljaa älysin kuitenkin Ranskaan tulon hyvät puolet. Opin nimittäin vihdoinkin ranskaa, ja pääsen maahan, mihin en tulisi luultavasti koskaan omalla ajalla edes lomamatkalle lähtemään, vaikka kuinka maasta pitäisin.

Miten on mennyt tähän asti?

Tähän asti on mennyt kyllä hyvin. Ei tule ainakaan äkkiseltään mieleen mitään valittamisen aihetta. Erään tuttavani kaveri lähti myös tässä syksyllä vaihtoon jonkun toisen järjestyksen kautta, ja tulikin sitten kuukauden sisällä takaisin Suomeen. Syynä oli kuulemma huono isäntäperhe. Tällaista ongelmaa ei onneksi Rotaryn kautta lähdettyä ole vielä tullut vastaan. Oma isäntäperheeni on erittäin mukava ja ystävällinen minua kohtaan, enkä ole kuullut muiltakaan kuin hyvää sanottavaa heidän perheistään. Voin sanoa, että harmittaa joutua vaihtamaan perhettä puolivälissä vuotta, koska pidän jo nyt yhden kuukauden jälkeen nykyisestä perheestäni todella paljon. En kuitenkaan epäile, etteikö toinenkin perheeni olisi mukava. Kavereita olen täällä jo saanut, ja tulen heidän kanssaan hyvin toimeen. Kaverien saaminen on helpottanut huomattavasti elämään sopeutumista täällä, kun ei ole kouluun menoakaan turhaan tarvinnut jännittää.

Mitä kuuluu sinun tavalliseen päivään?

Normaaleina koulupäivinä herään joskus puolen seitsemän ja yhdeksän välillä riippuen siitä, moneenko meno minulla on/onko muilla sellaisia tunteja, joille minun ei tarvitse osallistua. Maanantaisin ja torstaisin minulla on yhtäjaksoisesti koulua kahdeksasta viiteen. Välissä ainoina taukoina ovat kello kymmenen ja kolmen pitkät välitunnit, ja kello yhdeltä alkava tunnin mittainen ruokatunti. Oppitunnit kestävät täällä ilmeisesti 50 minuuttia, mutta en itsekkään ole vieläkään aivan varma asiasta. Oppituntien välissä on 5 minuutin siirtymistauko. Tuntien välissä ei siis ole kauheasti aikaa hengäilemaan missään, koska parhaassa tapauksessa seuraava tunti saattaa olla koulun toisessa päässä, jonne kävely kestää ihmismassoista johtuen sen viitisen minuuttia. Tiistait, keskiviikot ja perjantait ovat onneksi helpompia. Tiistaisin ja perjantaisin oikeita oppiaineita minulla on vain parin tunnin edestä (perjantaisin on aamuisin myös kaksi tuntia liikuntaa), ja keskiviikkoisin kaikki pääsevät kotiin kello 12, koska keskiviikkoiltapäivät on varattu koulun

harrastusklubeihin osallistumiseen, tai muualle harrastuksiin menemiseen.

Keskiviikkoillat vietän host äitini kanssa Rotarytapaamisissa, joissa yleensä vain keskustellaan niitä näitä ja napostellaan, mutta joskus pääsemme myös johonkin museoon käymään tai hienompaan ravintolaan syömään. Koulun jälkeen menen yleensä suoraan kotiin, ja syön jotain välipalaa. En ole nimittäin vieläkään tottunut ranskalaisten tapaan syödä yhdeltä lounaalla ja seuraavan kerran illallisella kahdeksan aikaan. Iltaisin harjoittelen hostisäni kanssa ranskaa kirjoittamalla pari lausetta ylös vihkoon, ja katsomalla pari kymmentä minuuttia kello kahdeksan uutisia. Tämän lisäksi saatan katsoa jonkun elokuvan Netflixistä käyttäen ranskan kielisiä tekstityksiä. Kavereita ei viikolla kauheammin ehdi nähdä, koska koulupäivät ovat niin pitkiä, ja kavereilleni on kotitehtäviä hoidettavana. Itsehän en kotitehtäviä tee, koska en tunneilla muutenkaan kauheasti näe vaivaa minkään eteen, koska opetusta on melkein mahdotonta ymmärtää. Yleensä tunneilla siis puuhailen omiani, eli torkun tai luen jotain Ranskaan mukamani tuomaa kirjaa. Harrastuksiaan en ole vielä ehtinyt aloittaa, mutta toivottavasti tässä pääsisin vihdoinkin aloittamaan ainakin salilla käymisen. Lauantaisin ja perjantai-iltaisin saan tehdä mitä huvittaa, eli olla kavereiden kanssa, tai lähteä jonnekin.

Sunnuntaita taas vietetään yleensä perheen kesken, eli mennään ihailemaan Pariisia.

Miten paljon olet oppinut kieltä?

Kuten jo mainitsin, en tänne tullessani osannut ranskaa juuri ollenkaan. Toki olin lukion alussa syksyllä käynyt ensimmäisen ranskankurssin, mutta kyseisen kurssin asiat unohtuivat helposti puolen vuoden kuluessa. Yritin ennen lähtöä kertailla sanoja ja lauseita, mutta ei siitä mitään tullut. Onneksi isäntäperheeni puhuu kuitenkin hieman englantia, mistä oli alussa todella paljon apua, kun yritin sopeutua uuteen maahan ja perheeseen. Kavereinikin puhuvat hieman englantia, mutta on helpompi kaikkien kannalta, että he puhuvat seurassani ranskaa, jolloin heidän ei tarvitse miettiä joka ikistä sanaa, ja minä opin samalla ranskaa. Ainoa ongelma hostisäni mielestä on, että olen perfektionisti kielen oppimisen suhteen. En uskalla sanoa lausetta, jos en ole 100 % varma, sanonko kaiken oikein. Tämä hidastaa hieman oppimistani, mutta takana on vasta 1 kuukausi, joten eiköhän se puhuminenkin sieltä perästä tule. Mitä eroja on Ranskalla ja Suomella? Isoin ja ns. hankalin asia, mihin täällä on pitänyt sopeutua, on ollut ruokailurytmi. Suomessa totuin syömään 5 kertaa päivässä, mutta täällä ihmiset syövät hädän tuskin sen kolme kertaa päivässä. Lounaan ja illallisen välillä ei siis varsinaisesti kuuluisi syödä sitä välipalaa, jonka minä syön, jos ei ole "pikkulapsi". Ja illallista saa vasta kahdeksan aikaan, viikonloppuisin myöhemmin. Eroja on myös kouluissa. Ainakin oma kouluni tuntuu Klassikan jälkeen todella alkeelliselta. Kaikki asiat kopioidaan taululta, eikä diaesityksistä, tai kankaalle heijastetulta papereilta, koska luokkahuoneissa ei yksinkertaisesti ole mitään hienouksia taulun lisäksi. Eikä tietokoneitakaan voi mitenkään kauhean uusiksi sanoa. Olen kuitenkin julkisessa koulussa, joten tämä on ymmärrettävää.

Yksityisessä koulussa olisi opiskeluympäristö luultavasti aivan erilainen. Myös koulujärjestelmä on todella erilainen. Suomessa lukioissa saamme valita, mitä opiskelemme, olimme sitten hyviä kyseisessä aineessa tai emme, omapahan on valintamme. Ranskassa oppilaiden puolesta päätetään, mitä he opiskelevat. Oppilaat on jaettu taitojen perusteella kolmeen eri asiaa painottavaan opiskeluryhmään; Tieteisiin, johon menevät kaikki matematiikassa hyvät opiskelijat, kirjallisuuteen, johon menevät kaikki ranskassa ja kielissä hyvät opiskelijat, ja sosiaaliekonomiaan, johon menevät kaikki siltä väliltä. Sosiaaliekonomia on siis oletettavastikin eniten opiskelijoita sisältävä ryhmä. Itsekin opiskelen tällä hetkellä kyseisessä ryhmässä. Jotain samaa suomalaisilla ja ranskalaisilla kouluilla kuitenkin on: Wilma. Ja mitä ranskalaisiin tulee, on erottavana tekijänä ainakin iso nenä, jonka suurin osa ranskalaisista omistaa. Vaaleahiuksisena

erotun myös hyvin ranskalaisista, joista 99 % on ruskeahiuksisia.

Lisää Emman kuulumisia Ranskasta voi lukea hänen blogistaan osoitteesta:

ranskanleipaa.blogspot.fi¹

Teksti: Emma Roponen, Anu Rantama

Kuvat: Emma Roponen

¹<http://ranskanleipaa.blogspot.fi/>

Viimeinen lehti elämäni

Olen jo ajan haalistama,
viimeiset hetket ovat käsillä,
nyt kun taakse katsoo:
tämä oli hyvä elämä.
Olen tehnyt töitä paljon,
syntymästä olen auttanut äitiä,
minä ja tuhannet sisareni.
Pienestä asti olen ollut kiinni äidissä,

mutta kohta on viimeisen matkan aika.
Äiti on ollut pitkään ennen meitä
ja tulee olemaan jälkeemmekin.
Sisaristani osa auttaa vielä hetken äitiä,
toiset ovat ehtineet jo lähteä,
kohta on minun vuoroni hypätä.
Jemina Honkanen

Omaa polkua etsimässä

"Oletko jo miettinyt, mikä sinusta tulee isona?"

Jokainen meistä on varmasti kuullut tuon kysymyksen kohtuuttoman monesti niin oponentuneilla, sukujuhlissa kuin tavallisessa small-talk- keskustelussakin. Se aiheuttaa melkoisen ristiriidan nuorten keskuudessa vallitsevassa mielikuvassa, jonka mukaan täytyisi elää hetkessä. Siitä huolimatta joudumme yhteiskunnan suurennuslasin alle "nuoren sukupolven edustajina", joiden harteilla lepää raskaana paremman tulevaisuuden rakentaminen.

Ei siis ole ihmekään, että alamme tuntea paineita tulevaisuudestamme. Samalla henkilökohtaiset tavoitteemme muuttuvat: jokatyttö ja pojan ammatit, kuten esimerkiksi eläinlääkäri, poptähti, ralliautoilija tai astronautti muuttuvat iän myötä realistisemmiksi.

Lukioaikana huomaa selkeän muutoksen asiassa: ammatinvalinta ei ole enää vain kaukainen haave sumeassa tulevaisuudessa, vaan täyttä totta ja osa nykyhetkeä. Tietoisuus työelämän kilpailun kovuudesta alkaa painaa hartioilla, ja päätöksen teko saattaa tuntua vaikealta.

Miten sitten osaisi selvittää oman polkunsu? Tässä muutamia vinkkejä aiheeseen:

1. Rajaa ensin suuret linjat. Oletko teoreettinen ihminen, joka viihtyy kirjallisuuden parissa vai nautitko käytännönläheisestä toimimisesta? HUOM! Harrastukset ja ammattihaaveet on hyvä erottaa toisistaan.
2. Syvennä pohdintasi omiin kiinnostuksenkohteisiisi. Haluatko auttaa toisia ruohonjuuritasolla vai näetkö itsesi johtotehtävissä tai esimerkiksi tutkimuk-

sentekijänä? Toimitko paremmin yksin vai ryhmissä? On tärkeää, että ammat-tisi on sinua itseäsi kiinnostava ja että voit kuvitella itseäsi tekemässä siihen liittyvää työtä pitkäjänteisesti. Pelkkä suuri palkka tai ritarillinen vanhempien tai ystävien jalanjäljissä kulkeminen ei kannata kovinkaan pitkälle.

3. Anna itsellesi hetkiä, jolloin tarkkailet itseäsi ulkoapäin: millaisena näet itse-si? Mitkä ovat vahvuutesi? Mitä juuri sinä voisit antaa yhteiskunnalle ja muil-le ihmisille kussakin ammatissa? On hyvin kehittävää, ja ehkä suomalaisil-le luontevampaa, pohtia omia kehitys-kohtiaan ja kohtaamiaan hankaluuksia. Lisäksi kannattaa selvittää, onko am-mattiin johtavassa opiskelussa terveys-suosituksia. Esimerkiksi allergia ja ni-velsairaudet ovat usein työntekoa han-kaloittavia tekijöitä. Tällöin ikään kuin pidät työhaastattelua itsellesi. Saat li-sää näkökulmia asiaan, jos kysyt esi-merkiksi vanhempiesi tai ystäviesi mie-lipidettä. He ovat saattaneet nähdä si-nussa piirteitä, jotka ovat jääneet itsel-täsi huomaamatta.
4. Kun olet tutkiskellut itseäsi, ota yk-si tai useampi ammatti käsittelyyn ja listaa ennakkokäsityksesi niistä. Käy-tä mahdollisimman monia näkökulmia, esimerkiksi plussa/miinus- tekniikkaa. Tarkista sitten nettisivuilta, osuitko oi-keaan. Jos saamasi lisätieto vahvistaa haluasi ammattia kohtaan, olet oikeal-la tiellä!
5. Ammatinvalintaa koskevaa tietoa saa yllättävän useasta lähteistä, joten nii-tä kannattaa käyttää hyödyksi. Pelk-kien pääsykoepisterajojen ja kirjalis-tojen tuijottaminen antaa todella ka-

pean kuvan opiskelusta. Onko sinulla kenties jota kuta tuttua, joka opiske-lee sinua kiinnostavaa alaa? Erityises-ti abeille ja kakkosille tarjotaan kou-lussammekin ammatinvalintaan liitty-viä luentoja ja vierailuja, joten pidä korvasi auki hyödyllisten vinkkien va-ralta! Luennoitsijoilla on varmasti ylei-sempää tietoa opintoihin liittyvistä pe-rinteistä, joten kyse ei ole vain arvosa-noista ja tuloksellisuudesta. Eri oppilai-tokset julkaisevat usein oppaita, jois-sa kerrotaan koulutuksesta opiskelijoi-den näkökulmasta, joten niihin kannat-taa tutustua hyvin. Monissa kouluis-sa järjestetään niin sanottu ”avoimien ovien päivä”, jolloin pääsee tarkkaile-maan toimintaa paikan päälle. Kolmo-sille suunnattu abipäivä ja 3.12 Helsin-gissä järjestettävät Studia-messut ovat oikeita aarreaittoja ammattihaaveitaan pohtiville, joten kipin kapin sinne! Ha-lutessasi voit myös käydä opon juttusil-la, he kyllä osaavat neuvoa jatko-opin-toja koskevista asioista.

6. Netissä on paljon erilaisia ammatinva-lintatestejä. Itse monella oponkurssil-la käyneenä voin suositella erityisesti mol-avo -sivustoa, jossa on neljä eri osastoa: työn ominaisuudet, kiinnos-tuksenkohteet, kyvyt ja rajoitteet. Li-säksi sivustolla on monipuolista tietoa ammateista ja tutkinnoista. Voit myös tallentaa tuloksesi ja katsoa niitä jäl-keenpäin. Linkki sivustolle löytyy tästä: mol.fi/avo²
7. Jos näiden asioiden pohtiminen tun-tuu vaikealta, voit käydä paikkakun-nan ammatinvalintapsykologin tai työ-voimatoimiston ammatinvalinnan oh-jaajan luona, ja saada selkoa suunni-

²<http://www.mol.fi/avo/avo.html>

telmiisi.

8. Kun olet valinnut mielestäsi sopivan ammatin, sinun kannattaa ottaa selvää sen vaatimuksista, opiskelun kestosta ja työskentely-ympäristöstä. Sopivasti valmistautunut ja motivoitunut oppilas antaa ulospäin hyvän kuvan. Näiden asioiden lisäksi työllistymistilanne on tärkeä seikka ammatinvalinnan kannalta.
9. Vaikka et pääsisikään heti käsiksi yksöisvalintaasi, ole silti avoin myös muille tarjouksille: usein esimerkiksi TET-harjoittelut ja muut työharjoittelupaikat voivat antaa kipinän ja kiinnostuk-

sen myöhemmälle työuralle.

10. Ole armollinen itsellesi. Kiinnostuksen kohteet voivat vaihdella iän myötä, eikä aiempi ammattihaave tunnukaan niin hyvältä kuin alunperin oli ajateltu. Voi aina kouluttautua lisää ja ottaa joitakin aineita sivuaineiksi.
11. Seuraa rohkeasti omaa polkuasi ja anna itsellesi kunniaa saavutuksistasi. Älä myöskään pelkää mokaamista. Oppiminen on elinikäinen prosessi, eikä kukaan ole koskaan täysin valmis.

Onnea matkaan!

Julia Pakarinen

Riikan omenapiirakka

Puiden lehtien putoillessa ja päivien muuttuessa vähä vähältä loppusyksyisen kirpeiksi, ei mikään voita kotona vietettyä rauhallista päivää villasukat jalassa, kirjoja lukien tai elokuvia katsellen. Kaakaomukin kaveriksi varsin mainio sekä perinteisen syksyinen herkku onkin omenapiirakka. Herkullinen omenapiirakka on parhaimmillaan oman puun omenoista tehtynä, mutta maistuu varmasti, vaikka omenat olisivatkin ostettu kaupasta hyllyltä. Varsinkin vaniljakastikkeen kera omenapiirakka on aina toimiva duo, joka valloittaa kerta toisensa jälkeen!

OMENAPIIRAKKA

250g sulatettua voita

8dl vehnä jauhoja

4dl sokeria

1 tl leivinjauhetta

Sekoita ainesosia keskenään, kunnes seoksesta tulee murumaista. Siirrä puolet taikinasta toiseen kulhoon. Lisää toiseen puolikkaaseen:

1 kananmuna

2dl maitoa/jogurttia tms.

Sekoita ja kaada pellille. Levitä päälle kuoritut omenalohkot ja muruseos. Paista uunissa 25 minuuttia 225 asteessa. Nauti!

Teksti: Riikka Miettinen

Salsassa eka, salilla vika

Klassikan liikuntailtapäivässä oli monta aktiviteettiä tarjolla, liikuntasalin ovesa olleisiin lappuihin nimeä raapustellessa iski melkein valinnanvaikeus. Lajeja oli purjehduksesta pingikseen ja kaikkea siltä väliltä. Lopulta päätimme valita tanssitunnin ja kuntosalilla harjoittelun.

Ensimmäisenä vuorossa oli tanssimista. Liikuntasaliin astuessa yksi jos toinenkin alkoi heiluttaa lantiotaan rytmisen musiikin tahdisa. Tanssimme salsaa ja vaikka en itse mikään kilpatanssija olekaan, oli tunnilla kiva sheikata oikein olan takaa. Hyvän fiiliksen takasi hyvä opettaja, hyvä musiikki sekä tietenkin iloiset oppilaat.

Toinen tunti olikin sitten kuntosalilla puurtamista, mieleistä puurtamista tosin. Salilla vierähti tunti ja vähän toistakin. Kuntosalilta kotiin tullessa oli jo aivan puhki, takana oli kuitenkin mahtava iltapäivä täynnä liikuntaa ja hyvää seuraa. Klassikan oppilaskunta saa kyllä päivän järjestämisestä täydet kymmenen pistettä.

Annu Pelkonen

Hyvää palautetta liikuntapäivästä

Päivä oli onnistunut niin opettajien kuin opiskelijoidenkin mielestä. Iloisia kasvoja oli havaittavissa jokaisen lajin osallistujissa. Yksi erikoisimmista lajeista oli Kuopion Pursiseura ry³ järjestämä kevytvenepurjehdus. Opiskelijat ja opettajat pääsivät kokeilemaan purjehdusta RS Feva XL- ja Laser-veneillä. Vaikka ulkona oli viileää, se ei menoa haitannut ja purjehduksen jälkeen ohjelmassa olikin jo saunomista.

Oppilaskunnan hallitus kiittää klassikkalaisia mukavasta päivästä!

³<http://http://www.kuopionpursiseura.fi/juniori-ja-kevytvenetoiminta/>

Pieni sienitesti

Metsässä kulkiessa voi huomata pieniä syö-
täviä herkkuja. Kyllä, nyt puhutaan sienistä.
Sienet, nuo luonnon herkut ovat taas syksyn
tullessa valloittaneet sammalmättäät ja pol-
kujen varret. Testaa, oletko sinä herkullinen
keltavahvero vai kenties myrkyllinen kärpäs-
sieni.

Luonnettani kuvastaa parhaiten seuraavat adjektiivit:

- a) Iloinen ja energinen
- b) Mystinen ja kiinnostava
- c) Mukavuudenhaluinen ja lempeä

Hiusteni väri on:

- a) Vaalea
- b) Värikäs
- c) Ruskea

Viihdyn:

- a) Ryhmässä
- b) Suuren puun juurella
- c) Aukealla, valoisalla paikalla

Parhaimmillani olen:

- a) Heinäkuusta lokakuuhun
- b) Keskikesästä eteenpäin
- c) Kesäkuusta lokakuuhun

Pidän eniten:

- a) Paistetusta ruoasta
- b) Eksoottisesta ruoasta
- c) Miedosti maustetusta ruoasta

Ja tässä kauan odotetut tulokset:

Eniten a-vastauksia:

Olet keltavahvero. Tuot iloa ja energiaa mui-
denkin päiviin positiivisella asenteellasi ja
hauskoilla jutuillasi.

Eniten b-vastauksia:

Olet myrkyllinen, mutta kiehtova kärpässie-
ni. Herätät huomiota ja olet kiinnostava. Si-
nussa on syvyyttä ja ehkä hieman mystistä
taiteilijasielua.

Eniten c-vastauksia:

Olet kaikkien rakastama herkkutatti. Olet
mukava, lempeä ja kaikenkaikkiaan miellyt-
tävä kaveri, johon voi aina luottaa.

Ira Poimela ja Annu Pelkonen

Musiikkia, runoja ja joulukortteja Klassikanpäivänä

Karaokepajassa rento tunnelma

Kitaran riffit ja rytmikkäät rumpukompit tervehtivät minua jo ovelta, kun menin aamulla ensimmäisenä karaoken laulantaan. Meitä oli kokoontunut alussa paikalle noin 15 ihmistä. Suuri osa heistä oli poikia, mikä oli mukava yllätys. Tunnelma oli alusta alkaen todella kotoisa ja mukava.

Alkulämmittelyksi vetäisimme ikivihreän klassikon, Dingon autiotalon, jonka taustavideon hauskat hahmot huvittivat meitä. Jotta ääni olisi oikein kunnolla auki ennen varsinaisia suorituksia, lauloimme yhteisesti vielä Eppujen "Kitara, taivas ja tähdet". Pikku hiljaa tunnelma rentoutui ja esiintymisjännitys laantui. Piipahti mukana jammailemassa myös muutama opettajakin.

Laulurepertuaari ryhmässä oli spektaakkelimaisen laaja. Saimme kuulla herkän tulkinnan Robbie Williamsin "Feel"-kappaleesta, ja rytmikäs "Hall of Fame" sai kaikki taputtamaan mukana. Oli hienoa kuulla ikivihreiden artistien, kuten esimerkiksi Leevi and The Leevingsin, taipuvan uuteen uskoon näiden laulajien käsittelyssä. Kuulimme myös tuoreempaa tuotantoa, kuten Black Eyed Peasia, Skriptiä ja Adelea. Biisirööriin tuotiin mukaan aivan tuore uutuus, jonka myötä muistimme, ettei kiitos ole kirokana. Kappaleisiin mahtui niin rytmiä, huumoria, hienoja melodioita kuin balladimaista haikeuttakin. Myöskään kyyneleiltä ei välttytty.

Parasta pajassa oli, että homma ei ollut liian vakavaa ja että kaikki pääsivät saamaan kosketuksen musiikin maailmaan tasapuolisesti.

Monen mielestä aika kului liian nopeasti, ja rohkeat tähdet jäivät innolla povaamaan uutta karaokeiltapäivää.

Klassikan henki runoviestissä

Ehdin piipahtamaan myös runoviestipajassa. Siellä nuoret saivat tilaisuuden avata sanaisen arkkuunsa ja vuodattaa luovuutensa paperille. Jos runosuoni ei lähtenyt pulppuamaan, sai etsiä esimerkkejä ja apuja erilaisista lähteistä. Aiheina oli niin esiintymisjännitys, Molla Maijan tarina, kuin kuuluisa Klassikan henkikin. Myös opettajat olivat laittaneet oppilaille haasteen mielipidekirjoituksen muodossa.

Joulutunnelmaan korttipajassa

Joulukorttipajassa kävi täysi tohina. Pöydät olivat niin paljon täynnä erilaisia materiaaleja, ettei sekaan meinannut sopia! Ilmassa leijui mukava yhteisöllisyyden tunne, kun opiskelijat auttoivat toisiaan ja juttelivat kaikesta maan ja taivaan väliltä.

Oppilaat pääsivät täysin vapaasti toteuttamaan luovuuttaan väkertäessään kortteihin jos jonkinmoisia kuvioita, kuten poroja, joulupalloja, lahjapaketteja, tonttuja ja mieltä lämmittäviä joulutervehdyksiä. Mahtui mukaan myös muutama isänpäiväkorttikin.

Aikaisesta valmistelusta huolimatta joulumiehi alkoi selvästi tarttua ihmisiin, ja kaikki olivat erittäin hyvin mukana touhussa. Suuresta työsarkasta ja -innosta viesti erityisesti jäljiltämme jäänyt massiivinen siivo... tontut, ol-

kaa varuillanne!

Julia Pakarinen

Kuva 2: ⁴

KKK	KKK	LLL	AAAAAAA	SSSSSSSS	SSSSSSSS	III	KKK	KKK	KKK	KKK	AAAAAAA
KKK	KKK	LLL	AAAAAAA	SSSSSS	SSSSSS	III	KKK	KKK	KKK	KKK	AAAAAAA
KKK	KKK	LLL	AAA	AAA	SSS	SSS	III	KKK	KKK	KKK	AAA
KKKKKK	LLL	AAAAAAA	SSS	SSS	SSS	III	KKKKKK	KKKKKK	KKKKKK	AAAAAAA	
KKK	KKK	LLL	AAAAAAA	SSS	SSS	SSS	III	KKK	KKK	KKK	AAAAAAA
KKK	KKK	LLL	AAA	AAA	SSSSSS	SSSSSS	III	KKK	KKK	KKK	AAA
KKK	KKK	LLLLLLLL	AAA	AAA	SSSSSSSS	SSSSSSSS	III	KKK	KKK	KKK	AAA

⁴<https://klassikka.fi/lehti/wp-content/uploads/sites/3/mcx/2023-07/logo-scaled.jpg>

Klassikanpäivän tunnelmia

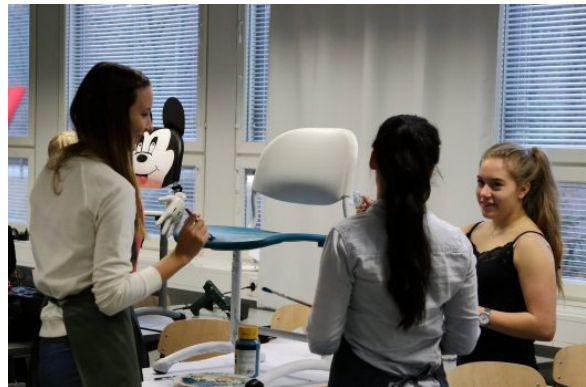
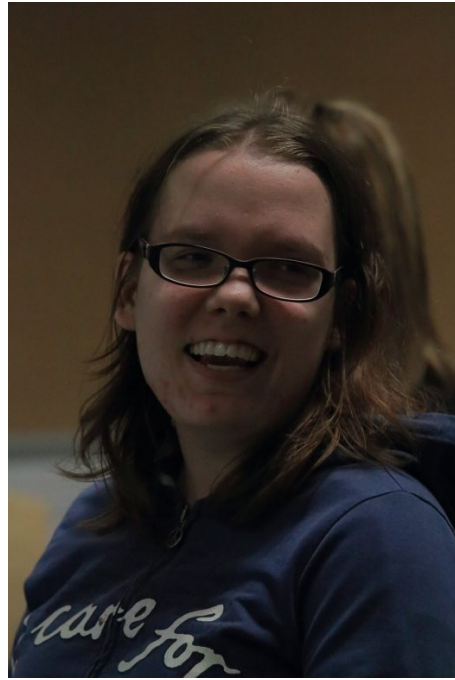

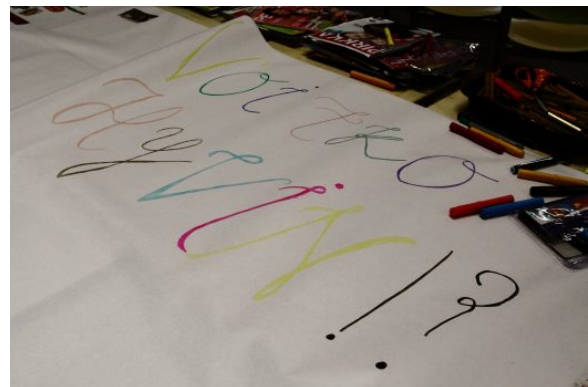
Tiistaina 28.10. vietettiin perinteistä Klassikanpäivää. Koko Klassikan yhteisö vietti mukavan yhteisen aamupäivän erilaisten kulttuuriaktiviteettien parissa. Tarjolla oli muun muassa kendoa, tanssia, tuolien maalausta, 3D-tulostusta, kirpputori, herkkumyyjäiset, digipaja ja elokuvia. Ohessa Klassikan hovi-kuvaaja Juuso Jonnisen ikuistamia hetkiä teidän lukijoiden iloksi.

Loading...